

Milí bratři a milé sestry,

občas je dobré nechat zaznít úplně to nejzákladnější, o co se vlastně v životě opíráme a komu s důvěrou svůj život svěrujeme, jako i celé svoje přebývání na této zemi. Jedno tělo, jeden Duch a jedna naděje. Ta číslovka jeden, jedno – je v tomto verši třikrát a v následujících dvou ještě čtyřikrát.

Jedno tělo není nic jiného nežli tělo Kristovo. Znamý obraz jednoty Kristovy církve. Kristus je hlava a my jednotlivé části tohoto těla. Apoštol mluví o jednom těle a jednom Duchu. O Duchu s velkým D. O Duchu svatém.

Nedávno jsem viděl dokument o člověku, který celý svůj produktivní čas života zasvětil tomu, že buď pěšky, nebo jinak, ale jen na základě svých vlastních lidských nohou a paží přešel od jižního cípu Ameriky po Aljašku, přes Beringův průliv - a pak přes celou Asii do Evropy. Ano, člověk ze svých vlastních sil dokáže mnoho.

Ale být pod vlivem Ducha znamená, že křesťan nežije jen z vlastních sil a schopností, ale nechá se vést. A ví, že má před sebou cíl, k němuž směřuje, ale nikdy k němu nedospěje jen on sám....

Pavel ta slova píše z vězení. A o to více ví, že nelze žít bez víry ani bez lásky. A nelze ani žít bez naděje. Kde jinde nežli v kriminále to člověk bytostně zakusí. Bez naděje si nedovedeme představit mnoho kroků ve svém životě. Naděje - to je kotva pro lidskou duši. A jak mnohoznačný pojem to je! Máme naději, že lék, který lékař předepsal, pomůže. Máme naději, že zvládneme třeba maturitu, zkoušky či něco podobného. A naděje pomáhá i v mnohem náročnějších situacích. Když v minulosti několikrát smetla povodeň část naší země, pomáhaly mnohé charitativní organizace - Charita, Diakonie, Adra. Pracovníci evangelické Diakonie nosili trička s heslem: „V naději nade všemi ději...“ Osobně si vzpomínám, jak jsem viděl v televizi rodinu, která přišla o všechno a kde nějaký muž konejšil svoji matku: „Babi neplač, zvládneme to“

Když byla během první světové války ve vězení Alice Masaryková, napsala jí její matka Charlotta, manželka budoucího prezidenta následující slova: „Naděje je jako svíce – její plamen nás osvětluje tím silněji, čím větší tma je kolem nás.“

Bůh je blízky v naději nade všemi ději našeho života. Apoštol Pavel používá slovo naděje velmi často. A říká mimo jiné třeba to, že je to věc neviditelná - doufáme jen v to, co nevidíme. Jeho výrok připomíná i slova z Exupéryho Malého prince: „Co je důležité, je očím neviditelné; správně vidíme jen srdcem.“

Naděje není nějaké pasivní očekávání, že se vše nakonec dobře dopadne. Tady bych chtěl zmínit slovní spojení Pavlovo v tom dnešním vykládaném verši, a sice to, že jsme k jedné naději **POVOLÁNI**. Být povolán k něčemu, to je závazek. Závazek celoživotní a nezrušitelný. A zároveň je to krásné pozvání. Bůh nás pozval k jedné jediné společné naději. Všechny křesťany bez rozdílu pozval. To znamená, že ta naděje samotná je už vlastně cílem.

Není to málo? Neměli bychom místo toho mluvit třeba o naději v plný příchod Božího království? Není až tohle ten cíl? Až teprve ta hostina s Kristem uprostřed? A jí jdeme vstříc a

právě k ní nakonec po všech peripetiích života dojdeme, respektive budeme k ní dovedeni a přivedeni Kristem a jeho Duchem tak jako ty ovce k dobrým pastvinám?

A přesto máme mít zatím dost na tom povolání k jedné a společné naději. Ta naděje je jedna jediná a společná pro všechny, kteří se ke Kristu hlásí. Pro jeho lid ze všech stran. I dnes jsme přišli ze všech stran, my zde v našem kostele i další na všech místech světa – a zpívali jsme o tom. To je přece velice mnoho. Ano, jistě tím cílem našich cest je plnost Kristova království a náš Pán, Beránek uprostřed. Ale ztotožnit se se svým povoláním být jedno v naději – to jsem si já sám pro sebe nazval tak, že je to mezistanice, ze které se vydáváme na poslední úsek cesty. My jako jedno Kristovo tělo pod vedením jednoho Ducha. Vyslyšet to Boží volání a povolání a současně je přijmout jako předběžné pozvání na hostinu, Beránkovu svatbu...

Tisíce ovcí a Beránek s velkým B. Jako křesťané jsme rozptýleni do různých stád a ovčinců. Mít jedno společné tělo a jednoho Ducha a stejnou naději, to není uniformita. Neznamená to, že všichni myslí stejně. Znamená to přijmout jiné tradice za autenticky křesťanské. Za rovnocenné s tou mojí. Znamená to, že ten druhý bratr a sestra nejsou mým rivalem, ale Božím dítětem tak jako já. Máme přece povolání ke stejné naději a všem nám stejně září Ježíš Kristus.

Z toho slova „povolání“ osobně slyším taky výzvu k aktivnímu křesťanskému životu. Pán Bůh nás volá, povolává tomu, abychom se opřeli o to, co Kristus pro nás vykonal. Abychom z toho čerpali. Ale taky abychom přijali odpovědnost za podobu našeho světa. To my jsme jeho správci. To my jsme hlasatelé naděje, která je vždy platná nade všemi ději. To my máme odpovědnost za dění ve světě.

Asi se shodneme, že současná podoba našeho světa a jeho dění víc nežli jindy naznačuje, jak taky může být náš život křehký a zranitelný. Jak nemáme my sami nic předem dáno. Jak se lze taky nestačit divit. Jak nelze spoléhat na člověka, na lidská ustanovení ani na lidské bezpečnostní garance. To je k smutku. Až tak daleko jsme to dotáhli. A ani vtípky na sociálních sítích moc nepomůžou. Zaznívá z nás smutek starozákonního Kazatele, který mluví o marnosti a pomíjivosti, i smutek žen pod křížem i smutek našeho Pána v Getsemane...

Ale naděje nade všemi ději – úplně nade všemi – ta přesto trvá. Zase – není to optimismus, že to vše je třeba nějak vydržet, překonat, někam se schovat. Zachovat si nadhled. A zase bude líp. Naděje nad ději znamená - stát pevně na straně Kristově. Ruský romantický básník Ťutčev napsal v jedné básni: „Shrbený pod tíhou kříže, jako otrok nebes Král; celou tebe, země rodná, žehnaje proputoval.“ Ano. Putujeme po této zemi a před sebou máme obraz Krista poutníka i Krista ukřižovaného i Krista vítězného Krále. On putuje nejen naším světem, ale taky naší duší. A my sami máme stále účast na jeho kříži i na jeho požehnání. To je naše naděje, právě ta, ke které jsme společně povoláni. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti za dar víry, lásky a taky naděje. Děkujeme ti, že nás k jedné naději povoláváš. Tvoje povolání chceme znovu přijmout i při vědomí, že je toho mnoho, co nás od sebe dělí a přece s tebou a v tobě taky spojuje. Amen.*